

lesketali v njenih temnih razpuščenih laseh. Stopila je iz visokega voza in prihitela z razprostrtimi rokami k njej. Bilo jo je strah in umeknila se je njenemu temnemu objemu.

„Kaj se me bojiš? Kaj trepetiš pred mano? Mar nisva prijateljici, me ne maraš poznati več? Včasih sem bila tvoja edina spremljevalka na temnih potih. Pri meni si iskala utehe, in glej, tudi nocoj ti je prinašam. Zato se me nikar ne boj, ne brani, da te objamem! Mehko je v mojem naročju, tako mehko, da zaplakaš.“

„A jaz ne maram plakati,“ je odgovorila plaho Vanda. „Jaz hrepenim po smehu in radosti, jaz ne ljubim tvojega temnega, hladnega naročja, meni se hoče blestečega, gorkega solnčnega objema!“

„Tako? Ne maraš plakati? O, le glej, koliko solza je v mojem temnem plašču, le glej, koliko jih je raztresenih v noč mojih razpuščenih las! Tvoje so te solze, še neizplakane, a pride ura, ko jih boš plakala, in to ne bo več dolgo.“

Drhteč je stala Vanda pred temno ženo — žalostjo, in ona jo je objela in zaplakala je plač obupen in neutešen.

Od tiste noči je bila žalost ž njo in njene solnčne sanje so utonile v brezkončnost, odkoder ni povratka.

Janko Glaser:

Si mlad? . . .

Si mlad? Napoti se jutra iskat,
napoti se sedemkrat
in osmi neuspeh
naj novih moči ti zaneti v očeh!

Pod alejo.

Zadivljeni poljublajo te žarki,
zapletajo se v mehkih ti laseh;
pred mano gresta po umrlem parki
in z vama gre ljubezni svetel smeh.

O deklica, zdaj čutim kot nikoli,
kako te ljubil bodem vekomaj!
In tesno mi je od svečane boli:
zavriskal bi in ne bi znal, zakaj.